

NORÐOYASTEVNAN '94

Ein vælhyrdur Hjørleif við urguna í Christianskirkjuni. Mynd jan

Sjálvlærdur organistur

Mangan verður havt fyri munni, at sálmasangurin í Christianskirkjuni gongur væl. Sangararnir eru góðir, urgan er bæði stór og kraftarmikil, og organisturin hevur hegni at leiða sangin. Hjørleif Waag Høgnesen hevur síðani 1969 verið organistur.

– Frida Petersen var organistur. Hon helt fyri við meg, at nú var hon gomul og trongdi til at verða loyst av, og síðani havi eg spælt.

Hjørleif spælir bara eftir nótum. At lesa teir evur hann lært seg sjálvur.

– Alfred Petersen, trúboði, og vit vóru grannar á Vágshøgnum. Kona hansara Maria var lærarinnulærd. Hon dugdi at spæla upp á urgu, og mær stóð í boði at læra hjá henni. Kanska var eg har einar fimm tímar. Annars havi eg lisið mær tað til sjálvur.

Hjørleif hevur eisini spælt í Emmaus, og sum 17 ára gamal fór hann undir kríggnum at hava kór har. Tað datt niður fyri aftur onkuntíð, men frá seinna-partinum í sekstíárunum og fram til 1986 hevði hann tað

støðugt. Síðani hava yngri kreftir tikið yvir.

Hugurin og hegni at fáast við sang og nótur hava eftir øllum at døma verið stór. Tað sást m.a. á, at í 1943 hevði Hjørleif eitt hefti klárt við 60 lögum til sangir, ið vanligu vórðu nýttir í Emmaus. Hann hevði teknað allar upp, sett fleiri út og gjørt nøkur lög sjálvur. Bókin kom út í 1953.

Johan Nielsen og kirkjan

Meðan vit tosa um tænastuna í kirkjuni hugleiðir

Hjørleif um stórbæra kirkjubyggingin:

– Tað eru neyvan fleir áskoðanir um, at kirkjan var stak væl eydnað. Tað var danski arkitekturin Kock, sum teknaði. Hann hevði gingið við hugsanini um kirkju av hasum slagnum í mong ár og var ógvuliga fegin um at fáa uppgávuna.

Hann mundi eisini vera fegin um úrslitið. Niels Juul Arge, klokkan, segði mær eina ferð, at hann kom fram á arkitektin, sum sat á kórsgáttini og hugdi seg um, meðan tærini runnu honum á kinn.

Hjørleif hevur koyrt tey kongaligu, tá tey hava verið í Klaksvík. Fríðrik 9. koyrdi hann í 1959, 1963 og 1969, og seinni hevur tað verið drotningin.

– Eg minnst frá 1959, at tá vóru vit trýggir, sum fingur fortjenestemedaljuna og vóru umboð á Dannebrog eftir henni. Hinir vóru Eilíf í Vági og Jens í Búðunum.

Annars stendur tað serliga klárt í huganum, at tað var undir kongavítjanini í 1959, at Johan Nielsen, sum tá var prestur í Klaksvík, fekk lyfti frá Fríðriki 9. um, at ein millión krónur skuldu latast til nýggju kirkjuna í Klaksvík úr »Fondet for fæderlandets vel«, sum grunnurin nevndist, ið varð settur á stovn við fænum, danska fólkið eftir kríggið hevði latið sum gávu til Christian 10., tí hann hevði verið ein so fyrimyndarligur statsleiðari undir kríggnum.

– Byggin vaks nógv, og kirkjan var ov lítil. Johan Nielsen kendi hetta sum stóra uppgávu og legði nógvá orku í at fáa fíggjarligt grundarlag til vega, greiðir Hjørleif frá.

–nes

Túrarnir til Oyrar eru perlur á lívsleiðini

Tá Hjørleif Waag Høgnesen hevði bilstøð vóru tað fleiri fastar uppgávur. Ein var sjúkrabiltænastan, sum hann røkti frá 1947 og til fyrsti sjúkrabilurin kom til Klaksvíkar í 1963. Ein onnur var at vera bilførari hjá teimum báðum politistunum, sum vóru í Klaksvík fyrrapartin av fífti árunum.

Uppgávan, ið Hjørleif sum bilførari hevur røkt drúgvastu tíðina, er koyringin av skúlabørnum út til Oyrar.

– Í 1952 lýsti Kommunistyrðið hetta leyst, og eg fekk tað. Tað vil siga, at tá hetta skúlaárið er liðugt, havi eg koyrt í 42 ár.

Onkur hevur spurt, um tað ikki er troystandi fyra ferðir um dagin at fara út til Oyrar. Fyrru árin var tað seks dagar um vikuna, men síðani skúlarir lótu aftur leygardag í sambandi við oljuleppuna í 1973 hevur tað verið fimm ferðir.

Eg havi altíð kent túrarnar út til Oyrar sum frálíkt brot á annað arbeiði. Barnatalið var stórt

– eg haldi, at tá tey vóru flest, vóru tey 17 – og tí kom eg í samband við fólkið har út, sum var stak fryntligt.

Tað hevur verið stuttligt at sita undir, tá børnini hava tosað innanhýsis í bilinum, og á túrinum hevur tað verið áhugavert at fylgja við náttúruni, hvussu hon skiftir árið runt. Tað hevur verið, og er stór ábyrgd at koyra við skúlabørnum. Vegurin var smalur og vánaligur tey fyrru árin, men tibetur hava vit verið spard fyri nakað ílt. Eg havi hugsað tað soleiðis, at í hesum førinum, sum í so mongum øðrum, hevur tað verið meiri týðningarmikið at nýta skil heldur enn dirvi.

– Og lat meg so leggja afturat, at nøkur av teimum lærastu minnum í sambandi við koyringina út til Oyrar hava verið gongutúrarnir út í Núp. Í Guds friðu náttúru er mong bønin og tækkin send honum, sum øllum valdar.

–nes

Fimm ára gamal og elstur av fyra tá pápin fórst

Hjørleif Waag Høgnesen er sonur til Jóan Magnus Høgnesen og Turid, fødd Waag úr Vági í Klaksvík.

– Pápi kom fyrstu ferð til Klaksvíkar, tá hann skuldi konfirmerast. Hann skuldi siga, at han fór at biðja um hús hjá fyrsta maninum, hann mætti. Maðurin var Kjølbro, og pápi var til hús har.

Hann tænti felagnum hjá Kjølbro til hann fórst. Hann róði út við Óla á Dalinum, og hann var við Ernestinu, tá hon rendi á

land í Íslandi í mars mánaði 1930.

Millum teirra, sum fórust, var Jóan Magnus Høgnesen, sum var besti maður. Tá var Hjørleif fimm ára gamal og elstur av fyra brøðrum. Símun var trý, Róland vartvey og Hjalmar var hálvt ára gamal, tá Turid sat einkja.

– Tað mndi vera eitt ógígligt umskifti. Sosiala trygdarnetið var ikki tá, sum tað er nú, og mamma royndi sum frægast at fáa okkum undan. Hon vask-

aði í skúlanum og hevði vistarhald. Hon var ófør at seyma, og tey evnini nýtti hon, so at siga til hon fór. Eg var tætt knýttur at mammu míni, og tá eg í 1954 giftist við Torðgerð, sum hevur verið mær góð kona og hevur stuðlað í øllum tí, eg havi fingist við, fluttu vit inn í barnaheimið hjá mær á Vágshøgnum, og har eru vit enn.

–nes